

Το Θαύμα

Ονομάζομαι Μουσταφά Αλή Μεχμέτ. Είμαι Τούρκος από την Τουρκία από τα μέρη της Άγκυρας.

Τον Ιούλιο του 1974, που έγινε η ειρηνευτική επιχείρηση των Τούρκικων Στρατευμάτων στην Κύπρο, εγώ έκανα την στρατιωτική μου θητεία και είχα το βαθμό του ανθυπολοχαγού.

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ, την έζησα εγώ ο ίδιος και είναι πέραν πάσης αμφιβολίας αληθινή.

Όταν σπάσαμε τις γραμμές της Μιας Μηλιάς, κοντά στη Λευκωσία, το τάγμα που υπηρετούσα, ανασυγκροτήθηκε και ανενόχλητοι, προχωρούσαμε ακάθεκτοι προς το Βαρώσι, όπως είχαμε διαταχθεί από το αρχηγείο.

Σε κάποιο χωριό της Μεσαριάς, εγκλωβίσαμε αρκετούς Ελληνοκύπριους, άντρες μεσόκοπους, γυναίκες και παιδιά, που ήσαν έτοιμοι να εγκαταλείψουν το χωριό.

Τους συλλάβαμε και τους φέραμε όλους στη μεγάλη πλατεία, που ήταν στο κέντρο του χωριού και ο Ταγματάρχης, μας διέταξε να γίνουν έρευνες, σε όλα τα σπίτια.

Κατά τις έρευνές μας, βρήκαμε κλεισμένους στα σπίτια τους, μερικούς γέροντες και τους φέραμε και αυτούς στην πλατεία.

Ανδρέας Α. Παναγίδης

Σε κάποια γειτονιά, βρήκαμε πέντε άντρες και έξι γυναίκες σκοτωμένους με πυροβόλα όπλα.

Κατά την εξέταση που έγινε, οι Ελληνοκύπριοι, ομολόγησαν πως όλοι οι σκοτωμένοι ήσαν Τουρκοκύπριοι, οι οποίοι μετά τις διακοινοτικές ταραχές, που έγιναν το 1963, δεν θέλησαν να πάνε στους τουρκοκρατούμενους θύλακες και έμειναν στις χωριό τους και ζούσανε αγαπημένοι και αδελφωμένοι με τους Ελληνοκύπριους.

Ο Ταγματάρχης μας, ρώτησε επανειλημμένα, ποιοι έκαναν το έγκλημα. Η απάντηση όμως ήταν, ότι κανένας δεν ήξερε.

Μια γρια γυναίκα, που ήξερε καλά τα τούρκικα, άνοιξε το στόμα της και είπε.

“Πριν λίγο γιέ μου, κοντά στο μεσομέρι, πέρασαν από το χωριό μας μερικοί δικοί μας στρατιώτες. Αυτοί μας είπαν, ότι έρχονται οι Τούρκοι και πως αν θέλουμε να σωθούμε, πρέπει να φύγουμε από το χωριό. Ακούστηκαν μερικές τουφεκιές. Κανένας μας όμως δεν έδωσε σημασία. Ήμασταν όλοι απασχολημένοι, για την αναχώρησή μας από το χωριό. Αυτοί θα

είναι που τους σκότωσαν. Κανένας χωριανός, δεν είχε λόγο να κάμει τέτοιο έγκλημα. Τόσα χρόνια, ζήσαμε μαζί σαν αδέλφια”.

“Ναι. Ναι...Αυτοί τους σκότωσαν”, φώναξαν δυο τρεις άλλοι γέροντες, που ήξεραν τη γλώσσα μας και που κατάλαβαν τι είπτε η γριά.

Σκύλιασε ο Ταγματάρχης και φώναξε με θυμό.

“Είσαστε φονιάδες. Μου λέτε όλοι ψέματα. Εσείς. Εσείς το κάνετε. Κάποιος ή κάποιος από εσάς. Το παραμύθι το λέτε, για να γλυτώσετε. Πέστε μου, ποιοι είναι οι ένοχοι, για να μην τιμωρηθείτε όλοι σας”.

Φώναξε, απείλησε ο Ταγματάρχης. Τίποτε όμως. Κανένας δεν μαρτυρούσε τους ενόχους. Όλοι ισχυρίζονταν πως το φονικό, θα το έκαναν οι στρατιώτες, που πέρασαν από το χωριό τους.

Ο Ταγματάρχης, έδωσε διαταγή και οι στρατιώτες κτύπησαν άγρια, με τα κοντάκια των όπλων, τους ηλικιωμένους άντρες και τα γυναικόπαιδα.

Τίποτε όμως. Κανένας δεν κατονόμασε τους ενόχους.

Τότε ο Ταγματάρχης διέταξε τα γυναικόπαιδα, να γυρίσουν στα σπίτια τους και να μην βγουν απ’ αυτά, αν δεν τους καλέσει ο ίδιος.

Έφυγαν οι γυναίκες. Καμιά πενηνταριά όλες κι όλες, γριές και νιές και καμιά είκοσαριά κουτσούβελλα και βρέφη, που κρατούσαν στις αγκαλιές τους.

Μετά ο Ταγματάρχης, μπήκε ανάμεσα στους άντρες και ξεχώρισε ένα, ένα τους πιο στεκάμενους. Από αυτούς, πήρε δεκαοχτώ και τους έβαλε στην γραμμή τον ένα πλάι στον άλλο, μπροστά από τον τοίχο του καφενείου, που βρισκόταν στην πλατεία.

“Ακούστε με”, φώναξε δυνατά, έτσι που να τον ακούσουν και όλοι οι άλλοι. “Αν σε ένα λεπτό, δεν πείτε ποιος σκότωσε τους δικούς μας, τότε κι εγώ θα σκοτώσω όλους αυτούς”.

Είδα τον τρόμο, να σχηματίζεται στα πρόσωπά τους, μα κανένας δεν άνοιξε το στόμα του να πει λέξη.

Με διαταγή του Ταγματάρχη, πέντε από τους στρατιώτες μας, παρατάχθηκαν απέναντι από τους μελλοθάνατους, με τα αυτόματα στραμμένα εναντίον τους.

Έδωσε το σύνθημα κι οι πέντε στρατιώτες, όπλισαν τ’ αυτόματά τους.

Οι μελλοθάνατοι, κάνανε το σταυρό τους και έδωσαν τα χέρια, ο ένας στον άλλο, έτσι, που κάνανε με τα χέρια τους μια αλυσίδα.

Τότε, εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε εκεί δίπλα μας, μία εκκωφαντική έκρηξη, σαν κάποια οβίδα να είχε εκραγεί.

Εμείς δεν πανικοβληθήκαμε, γιατί γύρω από το χωριό είχαμε τα τανκς και το στρατό μας.

Από ένα σημείο, που ήταν πολύ κοντά στην πλατεία, σηκώθηκε ένα νέφος σκόνης και καπνού. Κάτι σαν ανεμοστρόβιλος, που κράτησε μερικά δευτερόλεπτα μόνο.

Ανάμεσα στον κονιορτό και τη σκόνη, που αιωρείτο στον αέρα, υπήρχε ένα ανθρώπινο σώμα. Μια γυναίκα.

Ο γδούπος που ακούστηκε, εκεί μπροστά μας, μας έκανε όλους, να στρέψουμε το βλέμμα μας προς τη γη.

Εκεί, μπροστά στα πόδια των μελλοθανάτων, βρισκόταν ένα γυναικείο σώμα. Τα ρούχα της, ήσαν καταξεσχισμένα και από το κορμί της έτρεχε αίμα.

“Η γυναίκα μου”, ούρλιαξε ένας από τους μελλοθάνατους και είδαμε ένα από τους δεκαοκτώ, να σκύβει στο έδαφος μπροστά του.

“Πυρ”, διέταξε τότε ο Ταγματάρχης.

Μια σφαίρα, πέτυχε αυτό τον άντρα στο κούτελλο και την ίδια στιγμή, έπεφτε νεκρός, στην αγκαλιά της

γυναίκας του.

“Θαύμα...Θαύμα...Έγινε θαύμα”, φώναξαν όλοι οι ελληνοκύπριοι μόλις είδαν αυτό που έγινε κι έκαναν συνέχεια το σταυρό τους.

“Θαύμα...Θαύμα...” φώναξαν και γονάτισαν αφηνοντας το κεφάλι τους ν’ αγγίξει τη γη.

Ένας από τους αξιωματικούς μας, που ήταν από την Κωνσταντινούπολη και γνώριζε καλά τα Ελληνικά, μίληκε ανάμεσά τους και τους ρώτησε, τι συμβαίνει.

Εκείνοι εξήγησαν, ότι το αντρόγυνο αυτό, ήταν πάρα πολύ θρήσκο και αγαπημένο ζευγάρι. Πάντα βοηθούσαν τους χωριανούς και σε κανένα δεν έκαναν κακό, τόσα χρόνια που τους ξέρουν. Η μόνη τους επιθυμία και γι’ αυτήν, παρακαλούσαν μέρα νύχτα το Θεό, ήταν να πεθάνουν και οι δυο την ίδια στιγμή.

Να τώρα που η επιθυμία τους, έγινε πραγματικότητας με αυτόν τον παράξενο τρόπο, που οι χωριανοί τους, το ονόμασαν θαύμα.

Ο Ταγματάρχης μας, όταν επληροφόρηθηκε τα γεγονότα, τους φώναξε θυμωμένα. “Πάρτε τους νεκρούς σας και θάψτε τους. Εσείς οι άλλοι, μέχρι να νυχτώσει να φύγετε από το χωριό και να πάτε όπου θέλετε”.